

Piotr Nitecki, *Biskupi kościoła w Polsce*, Warszawa 1992, s. 115 – 116

Krzycki Andrzej (7 VII 1482 – 10 V 1537) biskup przemyski, biskup płocki, arcybiskup metropolita gnieźnieński, prymas Polski. Kształcił się na dworze bpa J. Lubrańskiego w Poznaniu. Kanonik poznański (1504), proboszcz w Środzie (1510), kanclerz królowej Barbary Zapolyi, kanonik krakowski i płocki, prepozyt u Św. Florianiana w Krakowie i u Św. Michała w Płocku, wikariusz kapitulny diecezji poznańskiej (1520). Brał udział w kontaktach dyplomatycznych z Krzyżakami i Węgrami. 8 VI 1523 prekonizowany biskupem przemyskim, ingres do katedry odbył 24 VI 1524. Przeprowadził synod diecezjalny (1525). Przeniesiony 29 IV 1527 na biskupstwo płockie. Popierał rozwój budownictwa sakralnego, rozpoczął budowę nowej katedry w Płocku; zdecydowany przeciwnik reformacji. 3 X 1535 wskazany przez Zygmunta Starego na arcybiskupstwo gnieźnieńskie, prowinę papieską otrzymał 27 X 1535, a rządy objął 3 XII 1535. Zajmował się przede wszystkim działalnością polityczną i kulturalną; był poetą dworskim, humanistą i bibliofilem.